

Prøver, men der er Forestilling fra Kl. 3 Eftermiddag til henad Midnat. Disse Mænd og Kvinder maa opholde sig paa Teatret 8 Timer i Rad og kan end ikke komme hjem i Middagstiden. Bierhverv er derfor meget sjældne, kun enkelte overordentlig heldige har kunnet finde Bibeskæftigelse i de faa Fritimer, før Teatret disponerer over dem, og i Mellemtiden mellem Prøverne og Aften-tjenesten. Koret gør Tjeneste baade ved Opera, Skuespil, Syngestykker og Ballet, det er altsaa ikke rigtigt, at det kun er knyttet til Operaen. For øvrigt har det kgl. Teaters Virksomhed i de sidste Aar været af en saadan Art, at Operaen mere og mere er skudt i Forgrunden. Man kan mene, at dette er urigtigt, at det kgl. Teater først og fremmest burde være et Skuespillets Hus, men de Mænd og Kvinder, der arbejder under de nuværende Forhold, kan jo ikke nøjes med andres Ønsker om, at Forholdene skulde være anderledes. Jeg tror, at den højtærede Minister har Ret, naar han i sin anbefaling af Forslaget siger, at Personalets Arbejdskraft kun fuldt ud kan udnyttes ved en Deling af Driften. Jeg hører til dem, der meget beklager, at Kultusministerens Plan om at forsøge en Dobbeldrift med Dagmar-teatret blev slaaet ned. Jeg tror, man har handlet uklogt deri; derved er det i Virkeligheden gjort meget vanskeligt at faa gennemført en Plan om Dobbeldrift af Teatret, hvor ønskelig jeg end anser den for at være.

Jeg udtalte før, at vi af Billighedshensyn bør opfylde Korets Ønsker om en Lønningsforhøjelse. Lønningerne er saa smaa, at de ikke ret vel kan siges at harmonere med det langvarige Arbejde. Det Krav, som Embedsmændene ved Teatret har paa at faa deres Løn forbedret, forekommer mig rettest at burde betegnes som et Retfærdighedskrav, og jeg vil bede alle de Medlemmer, som tilhører samme Parti som Flertallet, der indstiller at nægte dets Opfyldelse i Aar, om at læse den Fremstilling; som Kultusministeren har givet som anbefaling for Embedsmændenes Lønningsforhøjelse; den gaar i Virkeligheden ud paa, at man en Gang her i Tinget har fundet, at Embedsmændenes Lønninger var for lave, at man derfor burde forhøje dem, og at man af den Grund indsatte Bestemmelser om, at der skulde kunne udbetales dem Tantième. Kultusministeren viser nu imidlertid, hvorledes Tantièmen ikke er blevet ydet, og hvorledes Indførelsen af Teaterskatten og nu de Lønningsforhøjelser, som i alt Fald vil blive gennemførte for Kapellet's Vedkommende, gør det aldeles usandsynligt, at

Tantième nogen Sinde vil blive udbetalt, saaledes at Ydelsen af de 11,000 Kr., hvormed man foreslaar Embedsmændenes Lønninger forhøjede, i Virkeligheden ikke vil betyde en Lønningsforhøjelse ud over det, man her i Tinget tidligere har været tilbøjelig til at give Embedsmændene, men kun vil være Udtryk for, at man stadig indtager en Stilling, man en Gang har indtaget. Den højtærede Minister siger, at Embedsmændene „har et meget stærkt Billighedskrav paa, at der ydes dem Erstatning for den dem i sin Tid indrømmede, men paa Grund af de ovennævnte Forhold udelukkede Lønforbedring“. Og han siger endvidere: „og navnlig har det selvfølgelig ikke været Lovgivningsmagts Hensigt ved Loven om Forlystelsesskatten faktisk at berøve de paagældende Embedsmænd og Funktionærer den dem ved den tidligere Lovgivning indrømmede Udsigt til et lille Tillæg til deres Løn“. Det forekommer mig, at jeg har Ret til at sige, at naar Kultusministeren anbefaler Embedsmændenes Lønningsforhøjelse paa den Maade, er det et Retfærdighedskrav, der staar bag deres Ønsker. Jeg vil gerne tilføje, at de Personer, der her er Tale om, for det første ikke er Teatrets Direktører og dernæst heller ikke udelukkende Teatrets højere Embedsmænd, men overhovedet alle Embedsmændene, baade Sceneinstruktører, Balletmester og ligestillede Embedsmænd, og desuden alle Slags Funktionærer, Soufflør, Regissører, Maskinmestre, Belysningsmestre, Folk, som sidder med meget smaa Indtægter, og som altsaa i sin Tid har faaet Udsigt til at faa dem forbedret gennem Tantièmeudbetaling, men ikke har faaet det. Jeg tror derfor, Medlemmerne af Flertallet af dette høje Ting vil gøre ret i at ordne dette Forhold samtidig med, at man skrider til Lønforbedringer for Kapellet, og jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at den Lønforbedring, der er Tale om baade for Korets og Embedsmændenes Vedkommende, jo hverken i den enkelte Sums eller det samlede Beløbs Størrelse naar op til, hvad der foreslaas at yde Kapellet. Naar jeg med Tilslutning fra andre har ønsket, at det samlede Beløb til Lønningsforhøjelser ikke skulde ydes som en fast Forhøjelse af Statstilskuddet — dette er ved Loven om Teatret fastsat til 125,000 Kr. —, saaledes at det med en Forøgelse paa henholdsvis 65,000 Kr. og 38,000 Kr. blev 190,000 Kr. og 163,000 Kr., har Grunden været den, at det forekommer mig, at det kgl. Teater af Lovgivningsmagten bør have en Tilskyndelse, en Spore, en Opmuntring til at gøre, hvad det formaar,